

op zijn Amerikaanse tournee

Muzikaal doet Springsteen met folk wat hij eerder met rock-'n-roll heeft gedaan: hij bouwt een indrukwekkende *wall of sound*. © AP

glorie: één hoofdstraat met iet of wat winkels en kroegen. Een echte 'boardwalk' (een houten dijk) met een paar souvenirshops, ondermooie gebouwen die op instorten staan. Inwoners begrijpen niet wat Europeanen in dit vergeten gat komen zoeken. Ik ook niet echt: voor Bruce-fans is Asbury Park een bedevaartsoord, maar de heilige grotten hebben meer dan een likje verf nodig.

Ik zit in de Stone Poney in Asbury Park. In deze bar heeft Springsteen vaker opgetreden dan waar ook. Ik praat er met Vinnie 'Mad Dog' Lopez, de man die drums speelde op de eerste twee Springsteen-platen. „Toen Bruce en ik begonnen, waren we helemaal niet met politiek bezig”, zegt Vinnie. „We waren hippies: gekleed in overalls, lang haar, en altijd in de weer met muziek. Geen van ons is toen naar Vietnam getrokken – onze enige politieke zorg was dat we daar zelf konden wegblijven.”

Waarom Bruce nu wel zo politiek actief is? „Dat zal wel moeten van zijn manager, zeker? Diezelfde manager die me uit de E-Street Band trapte. Kijk: als Bruce echt zo bekommerd is, waarom schrijft hij dan geen nummer als *Impeach the President*, zoals Neil Young deed? Nu verschuilt hij zich een beetje achter covers van oude liedjes.”

In Convention Hall, waar Bru-

ce ook voor deze tournee een maand lang repeteerde, klinkt een ander verhaal. „Ach, Vinnie is een geschikte kerel hoor, maar hij is altijd al een beetje gek geweest. Vandaar ook zijn naam, Mad Dog. En de scheiding: Vinnie had meer interesse voor drank en drugs, terwijl Bruce een ongehooflijke focus had op zijn muziek”, zegt Stan Goldstein.

Stan is een typische Amerikaan – hij is breder dan hij groot is – en organiseert voor fans rondleidingen door Asbury Park. Genre 'in dit huis schreef Bruce *Born to Run*', of 'deze vogel heeft misschien ooit nog gezongen terwijl Bruce een pint dronk in die kroeg daar om de hoek. De kroeg is twee jaar geleden wel afgebroken.”

Ik volg de tour met mooie vrouwen en getatoeëerde, luide mannen – Spanjaarden en Britten, dus. Ze zijn echte volgelingen van de Holy Church of Rock-'n-Roll, hun idolatrie gaat me soms te ver. „In dit huis woonde vroeger de vader van de eerste pianist”, of 'Hier eet Bruce al eens een hot-dog', of 'Drie jaar geleden signeerde Bruce hier een postkaart'. Wanneer ik vraag of de voorbij vliegende vogel ooit misschien wel eens inspiratie leverde voor een Bruce-liedje, krijg ik heel boze blikken. Maar Stan kent Bruce wel. „Ik zie hem regelmatig in Red Bank, waar hij een huis heeft.

Hij is heel toegankelijk gebleven, je kunt hem zo aanspreken.” Maar niet vandaag, The Boss is aan het werk.

24 EN 25 JUNI: HOLMDEL, PNC AMPHITHEATER

De laatste Amerikaanse concerten van deze tour zijn thuismatches, in Noord New Jersey.

„IK KEN BRUCE AL SINDS BEGIN JAREN 70 EN ZAG HEM AL 150 KEER AAN HET WERK”

BILLY

De Amerikanen weten hoe ze zich op zo'n optreden moeten voorbereiden: 's middags rijden ze met hun auto tot aan de zaal, laden ze koelboxen met bier, geluidsinstallaties en een barbecue uit, zetten ze een partytent op en bouwen ze een feestje. Feestjes waarop ook Belgen welkom zijn.

„Ik zag Bruce al 150 keer aan het werk”, zegt Billy me. Billy is zestig geworden, en viert hier zijn verjaardag met veel te veel cocktails. „Ik kende Bruce al begin ja-

ren zeventig: ik werkte in een surfboard-winkel en hij hing er vaak rond. Wat ik van zijn politieke ideeën vind? Ik vind daar niks van, meneer. Het zal me allemaal aan mijn reet roesten.”

Dan maar eens proberen bij Don. Don diept een toegangsticket voor een Bruce-concert uit 1975 uit zijn portefeuille. „Ik ben brandweerman en ik weet dat Bruce van ons houdt. Wanneer hij een benefietconcert geeft, gaat de opbrengst volledig naar het goede doel. Er blijft nergens iets aan vingers plakken, begrijp je? En deze tour is door en door Bruce: hij probeert iets nieuws, wil geen *greatest hits* juke-box worden. Hij is een integer man, meneer.” De belangrijkste boodschap van Don is: drink nog een Bud mee.

De optredens in Holmdel zijn betoverend. *How can a Poor Man Stand Such Times And Live* is geschreven door Blind Alfred Reed, net na de grote depressie in 1930. Springsteen hield de eerste strofe en schreef er drie nieuwe bij. „Toen ik naar New Orleans reed, dacht ik aan dit lied”, zegt hij tijdens de show. „Hoe onze president daar op het slechtst mogelijke moment opdook, net na de orkaan Katrina, terwijl hij het FEMA – de enige organisatie die ons had kunnen helpen – vakkundig naar de duvel aan het helpen was.”

Het nummer is hard voor Bush: „Hij keek even rond, gaf een peptalk, zei dat het oneerlijk was wat gebeurde met de arme zwarten en maakte een rondje. En verdween weer.” Luttele songs eerder, als inleiding voor *My Oklahoma Home* – dat over de *dust bowl* gaat, toen de Midwest door aanhoudende stormen werd getroffen – zegt Springsteen: „Als kind lees je over die periode, en denk je dat zoiets nooit meer kan gebeuren, in deze moderne tijden. Maar sinds Katrina weten we wel beter: honderdduizenden mensen zijn nog altijd dakloos.”

Muzikaal doet Springsteen met folk wat hij eerder met rock-'n-roll heeft gedaan: hij bouwt een indrukwekkende *wall of sound*. Pete Seeger deed het met één banjo. Springsteen gebruikt vier akoestische gitaren – tenminste, als je z'n vrouw Patti haar getokkel meetelt –, één slide guitar, een bas, een klavierspeler, drie achtergrondzangers, een drummer, een banjo, twee violisten en liefst zes koperblazers. Het is geen E Street Band, maar het swingt wel als een tiet. En plots is folk oude rock-'n-roll.

„DEZE TOUR IS DOOR EN DOOR BRUCE: HIJ PROBEERT IETS NIEUWS EN WIL GEEN GREATIST HITS-JUKE

BOX WORDEN”

DON

„Speelt hij nog eigen, oude nummers”, vraagt het meisje naast me. Ik knik: nog minstens vier. Na het optreden is ze ontgoocheld: „Ik mis de E Street Band”, zegt ze. „Ik herkende niet één nummer. Behalve dan *We Shall Overcome*, maar dat vind ik niet zijn sterkste ooit.” Niet iedereen kan een even grote fan zijn.

Ik dacht dat ik het was, maar Springsteen zelf noemde Obie zijn *Number One Fan*. Ze is wild van de show. Obie was jaren lang Springsteens kok, en loopt nog regelmatig bij hem langs. „Eigenlijk zingt hij nu, wat hij vroeger ook al zong”, zegt ze. „Hij had het altijd al over de eenzaten, de losers, de ongelukkigen. Luister naar een nummer als *Ms McGrath*, een oud-Iers volkslied, over een jongen die zijn benen verloor in de oorlog, en daarvoor door z'n moeder wordt uitgekafferd. Dat is een typisch Bruce-typetje. Alleen: niet iedereen had door waar Bruce's politieke hart lag. *Bruce for President?* Neen, laat hem maar muziek maken. Daar is ie goed in.”

Bruce Springsteen concerteert op dinsdag 7 november in het Sportpaleis in Antwerpen met zijn Seeger Sessions Band. De voorverkoop start morgenochtend om 9 uur stipt en verloopt uitsluitend via internet. Info: www.goformusic.be.